

Jeg kan saa udmærket forstaa det ærede Medlems Stemning her, men jeg tror, han gjorde sig skyldig i en Misforstaaelse, naar han sagde, at Bevillingerne til Fagskolerne vare noget, som Arbejdsgiverne i det paagældende Fag aldeles ikke vare interesserede i. Deri har det ærede Medlem sikkert ikke Ret, thi Fagskolerne skulle have til Opgave at dygtiggøre Fagets Arbejdere, og det maa nødvendigvis komme Faget som Helhed til gode, altsaa ogsaa dem, der virke som Arbejdsgivere deri.

Med Hensyn til Skatterne, som jeg nu skal vende mig til, har der ogsaa i Aar vist sig beklagelige Udslag af den Sygdom, som jeg allerede i Fjor gjorde opmærksom paa, den slemme Sygdom Skatthysteri. Nu kan man vel ikke kalde det Hysteri, at der er mange, som ere betænkelige ved og betragte det som en saare alvorlig Ting, at vore Skatter skulle forhøjes saa stærkt, som det nu foreslaas. Det er virkelig en meget alvorlig Ting, saaledes betragte ogsaa jeg og den hele Regering det. Men fordi det er en stor og alvorlig Ting, er der ingen Grund til saa kolossale Overdrivelser som dem, der have fundet Sted fra enkelte Sider under Forhandlingen i denne Sal. Man maa være belavet paa Overdrivelser, i hvert Fald fra de Erhvervs Side, hvem Skatterne særlig gaa ud over. Jeg spørger, om man nogen Sinde i Verden har set et Erhverv ramt af en stor ny Skat, uden at dette Erhverv har profeteret sin Undergang helt eller delvis. Jeg gjorde i Fjor ved Forhandlingerne om Forlystelsesskatten opmærksom paa det. Den Gang da Ølskatten kom, i 1891, profeterede Ølindustrien med Brygger Jacobsen i Spidsen, at Fabrikationen af Bajerskøl vilde gaa ganske til Grunde her i Landet. Vi have set, hvor fortræffelig den har klaret sig siden.

Men den af de foreslaaede Skatter, hvor der særlig er Grund til at undre sig over de Udtalelser, der ere fremkomne, turde være den foreslaaede Bevarelse af den resterende Del af Kultolden. Maa jeg straks med Hensyn til de Klager, der ere førte over, at Forslaget om Udskydelsen af Terminen for Kultoldens endelige Bortfald er opført paa Finanslovsforslaget og ikke paa et særligt Lovforslag, sige, at det er en Formalitet, som jeg ikke tillægger stor Betydning. Vi have adskillige Gange paa Finansloven forandret den Slags Terminer, adskillige Gange flyttet Grænser, som vare fastslaa-

ede ved bestaaende Love. Jeg har ment, det var nemmest og simplest at gøre det paa samme Maade her, men naar der fra forskellige Sider rejses Indsigelser derimod, skal jeg ikke have det mindste imod, naar jeg kommer til Forhandling med Folketingets Finansudvalg, og dette skulde ønske det, at stille et Ændringsforslag, hvorefter denne Anmærkning falder bort paa Finansloven, og der i Stedet derfor stilles et særligt Lovforslag. Jeg skal have den Fornøjelse at forhandle med Folketingets Finansudvalg derom, og hvis dette ønsker en saadan Ændring, skal jeg være meget villig til at foretage den.

Men lad mig for et Øjeblik vende tilbage til dette Forslag om Bevarelsen af den sidste Trediedel af Kultolden. Det er nemlig ganske illustrerende. Hvad er det, der her foreslaas? Det foreslaas at bevare en Told paa 3 Øre af 200 Pund Kul. Hvad er der nu blevet sagt om dette Forslag, som altsaa ikke gaar ud paa nogen Forøgelse af en bestaaende Told, men paa at bevare en Rest af en Toldsats i nogle Aar endnu? Man har for det første sagt, at der deraf vilde opstaa en meget væsentlig Skade for den danske Industri. Nu havde den danske Industri belavet sig paa at slippe af med disse 3 Øre pr. 200 Pund Kul, og det vil være en alvorlig Kalamitet for den danske Industri, hvis denne Udsigt glippede for den. Man har set Sagen fra Københavns Kommunes Side, og man har regnet ud, hvor stor Merudgiften vilde blive for Københavns Kommune paa Grund af denne Bevarelse af Kultolden. Det er nu ikke let at forstaa, at der kan blive en Merudgift ved, at man ikke afskaffer en bestaaende Afgift. Men man har ment, at dette helt vilde forrykke Kommunens Budget, saa at det rimeligvis endog vilde blive nødvendigt at forhøje Skatteprocenten og maaske vilde give Anledning til Udskrivning af nye Valg. Her i Salen have vi yderligere hørt fremhævet, hvilken stor Fortræd det var for den fattige Befolkning at betale de 3 Øre pr. 200 Pd. Kul, at der vilde blive frosset adskilligt i de Vintre, der fulgte efter Vedtagelsen af dette Forslag. Nu kan en arm Tolder og Synder som jeg jo ikke lade være at sammenligne alle disse opskræmte Udtalelser med den Maade, hvorpaa Forslaget om Afskaffelsen af de to Trediedel af Kultolden, af de 6 Øre pr. 200 Pd., som blev gennemført i 1908, blev modtaget. Vi hørte den Gang, at det var noget, der ikke interesserede noget Verdens Menneske, at det for Indu-